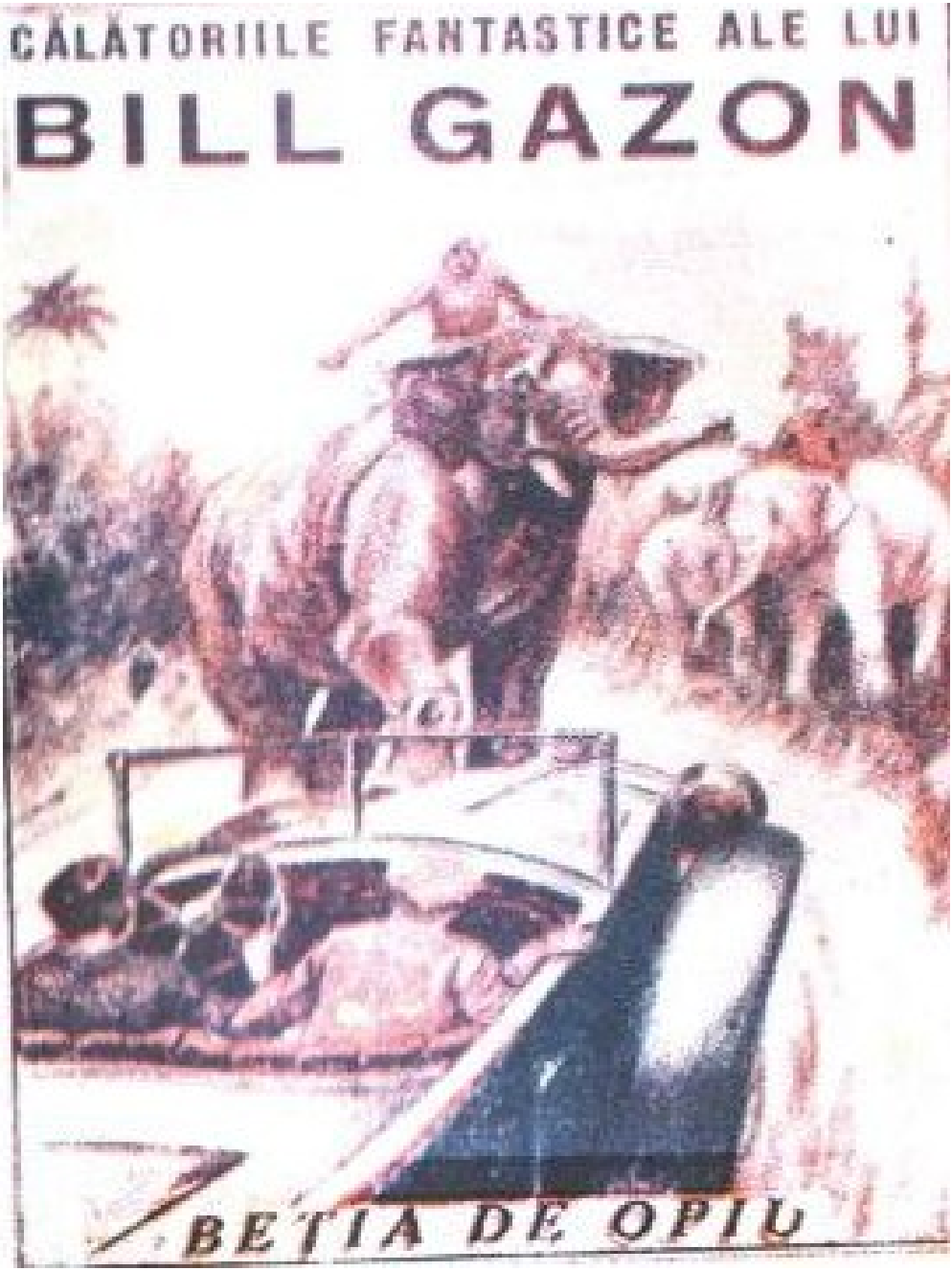
CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON
BETIA DE OPIU

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

BEŢIA DE OPIU

Nr. 13

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani.

Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Beţia de opiu

Capitolul 1
Întâlnirea a două lumi

Bill Gazon, părăsi foarte dezolat consulatul norvegian din Tokio. Toate investigaţiile întru găsirea surorii sale Thea fuseseră infructuoase.

În definitiv, cine se interesează în Japonia de o femeie? Ce preţuieşte în Asia o femeie? Nimic! E considerată ca sclavă.

E drept că au început să pătrundă şi în Asia influenţe occidentale şi o Chinezoaică, domnişoara Ceng, s-a ridicat, sub înrâurirea revoluţiei, până la treapta de consilieră de stat şi preşedintă a Curţii de casaţie, dar aceasta era doar o excepţie.

Unde se afla dar sora sa?

Strânse pumnii şi se duse la biroul stăpânului său Langer, spre a-şi lua în primire noile atribuţii.

Negustorul de pietre preţioase, care avea înaintea sa un stoc de notiţe, părea să-l fi aşteptat.

— Nu-ţi pierde curajul, dragă domnule Gazon! Las' că-ţi găseşti dumneata surioara! Fac tot ce-i cu putinţă ca să-ţi ajut şi am dat instrucţiuni, în privinţa aceasta, tuturor agenţilor mei. Acum, am o nouă însărcinare pentru dumneata şi anume trebue să pleci încă odată în India. Am notat câteva adrese din Singapur, la care ai să te duci. Te serveşti iarăşi de iachtul meu.

Regulară în curând totul şi Bill Gazon se urcă pe bord. Iachtul luă largul mării, înspre Singapur.

Bill Gazon rămase peste noapte pe covertă, tot cătând spre cer, ca şi cum i-ar fi cerut un sfat.

Vaporul acostă peste câteva zile în portul

Singapur, după ce trecuse pe dinaintea câtorva insulele în care foşneau palmierii.

Fu imediat înconjurat de magazinele plutitoare ale neguţătorilor chinezi, care ofereau pe nişte plase ce atârnau de prăjini ananas, pălării de paie, nuci de cocos, cărţi poştale şi tot felul de conserve, şi primeau plata în acelaşi mod. Nişte Malaiezi bronzaţi cerşeau, rugând să se asvârle monede de argint în mare, iar ei se scufundau după ele, fără să se sinchisească de rechinii cei mulţi.

Bill Gazon fusese adeseori în India şi ţara aceasta a visurilor sale înaripate din adolescenţă îl lua mereu în stăpânire. Se duse în oraş la adresele indicate şi iarăşi văzu scânteiându-i pe dinaintea ochilor pietre preţioase şi perle.

Târgul însă nu se încheia aşa de repede cu neguţătorii indigeni. Adeseori tocmeala ţărăgăna zile întregi şi chiar săptămâni. Din cauza aceasta, acceptă cu recunoştinţă invitaţia unui coleg de afaceri englez la o excursiune cu automobilul.

În oraşele mari din India, automobilele au fost de mult introduse ca mijloc de locomoţiune; doar fundul ţării rezistă încă.

Maşina părăsi oraşul, luând-o cu viteză pe o şosea relativ bună prin codru. Bill Gazon uită pe câteva ceasuri de griji; era aşa de frumoasă şi nouă lumea ce se deschidea înaintea sa!

Frunzele late ale palmierilor, precum şi ramurile celorlalţi pomi erau animate de o armată de păsări pestriţe. Nu se auzeau însă cântece ca în pădurile noastre, ci o hărmălaie de ţipete şi zbierete a sute de voci.

Tabloul acesta multicolor înlănţuia tot mai mult privirea lui Bill.

— Mister Gazon, să-ţi arăt ceva ce n-ai crede-o cu putinţă în codru.

--- Sunt foarte curios. Dar ce este?

— Un club amenajat după ultima modă.

— Cum, aici în junglă?

Englezul nu-i dete niciun răspuns, ci micşoră viteza, căci în faţa lor se ivise o caravană de elefanţi. Aceste animale colosale prezentau

o privelişte minunată.

Păşeau agale, conştiente de puterea lor şi, cu toate astea, supuse stăpânului pământului: omul, ascultând fără pic de şovăire de ordinele celui care le conducea.

Se întâlniseră două epoci şi două culturi. Englezul începu să claxoneze şi conducătorii elefanţilor abătură de pe şosea animalele care veneau de la muncă, spre a lăsa drum liber vehiculului.

Un elefant însă refuză să se supuie, se opri în mijlocul şoselei şi întoarse puţin capul, zgâind ochii uimit la dihania care venea şi nu avea nici trompă, nici coadă. Bălăbăni nervos trompa, neţinând seamă

de strigătele şi loviturile celui care-l conducea.

Englezul claxona de zor, fără însă a opri, tot ţipând la conducătorul elefantului, care, bietul, nu ştia ce să facă.

Din cauza sâcâielilor bronzatului de pe dânsul, elefantul devenea tot mai nervos, fără însă a se urni de loc, ci tot trâmbiţa, iar la urmă porni iar către vehiculul care se apropia încet.

Înjurând, Englezul frână în sfârşit, dar scoase revolverul şi descărcă un foc în aer. Aceasta însă avea să fie pieirea lui, căci, întărâtat la culme, de descărcătură, elefantul se năpusti asupra automobilului.

Bill Gazon se aplecă, zicându-şi: „Numai de ar nimeri pe ăla cu pricina!” Nu îşi terminase bine gândul, că elefantul îl şi înhăţă cu trompa, ridicându-l din automobil. Înciudat şi fără a mai sta să chibzuiască, Englezul trase din nou. Glontele lovi pe animal în ochiul stâng. Pachidermul dete drumul lui Bill Gazon şi, cu trâmbiţări furioase, se întoarse către al doilea adversar.

Englezul însă şi sărise din automobil, ascunzându-se după nişte pomi, aşa că elefantul îşi vărsă focul pe maşină, smucind de volan.

La auzul uruitului motorului, care încă funcţiona, tresări puţin şi încercă să dea de rostul ciudatului zgomot, nu găsi însă locul unde se afla motorul acoperit şi smuci vehiculul încoa şi încolo, până-l sfărâmă de tot.

Din fericire, frânele nu se desprinseră şi nici motorul nu făcu explozie.

După ce elefantul îşi potoli furia, se lăsă iar în voia conducătorului. Englezul însă înhaţă pe acesta, ameninţând să-l bată. Bill Gazon se apropia, şchiopătând, şi-l apucă de braţ.

— Lasă-l pe bietul băiat. N-are nicio vină. Fă răspunzător de pagubă pe proprietarul animalului.

— Eşti rănit?

— Nu, dar nici prea pe moale n-am căzut. Englezul întrebă de numele proprietarului animalului şi se urcă, împreună cu Bill Gazon, pe un elefant, spre a se reîntoarce în acest mod în oraş.

Şi, astfel, se termină excursiunea de care Bill Gazon se bucurase atâta. În schimb, călărea pentru prima oară în viaţă pe un elefant.

Era o plăcere nouă să troneze pe un animal aşa de uriaş, faţă de care se simţea aşa de mic. Era de ajuns ca elefantul să-l ia jos cu trompa şi să-l întindă sub picioarele sale butucănoase ca să nu mai existe pe lume.

Capitolul 2
Nebunul

A doua zi, totuşi, Bill Gazon plecă, împreună cu Englezul, spre clubul pe care un conaţional îl ridicase în mijlocul codrului.

Prin încăperile răcoroase ale clădirii se adunaseră aproape toţi Europenii din Singapur, care putuseră să-şi isprăvească afacerile.

Bill Gazon asistă la joc, fără însă să simtă cea mai mică înclinare să-şi încerce norocul. Englezul îl luă de braţ şi-l duse în „grillroom”.

— Fiindcă nu te preocupă jocul, îţi pot arăta altceva şi mai interesant. Poţi fuma în casa asta opiu. Şi ştii cine face propagandă pentru acest local? O femeie elegantă, frumoasă, blondă. Nu-i aşa că te minunează?

Bill Gazon îl privi întrebător şi, un moment, îl duse gândul la sora sa. Apoi însă îl alungă. Cum să fie

Thea aici când ea era sechestrată în Japonia? Şi, totuşi, se deprinsese, încetul cu încetul, să creadă în imposibil. Prea văzuse multe ce, la început, i se păruseră cu neputinţă.

Făcu deci semn prietenului său să-i povestească mai departe. Englezul îşi aprinse o ţigară şi continuă:

— Da, o femeie albă, cu adevărat frumoasă. Nimeni nu ştie de ce neam e, dar se presupune că a fugit din Rusia, după revoluţie. Ea susţine că-şi caută familia. Dar ce-i cu dumneata? Te-ai îngălbenit.

Bill Gazon îl luă de braţ şi zise cu voce apăsată:

— Aş dori s-o văd şi eu.

— Dar ce e zorul ăsta, aşa, dintr-odată?

În fine, haide!

Şi Englezul intră cu Bill Gazon în bar şi şopti chelnerului o parolă secretă. Acesta dete din cap şi chemă pe Chinezul care spăla paharele, poruncindu-i să conducă pe cei doi.

Bill Gazon nu dete atenţie la drum, prin minte-i fierbând nenumărate gânduri. Cu toate astea, se sili să se stăpânească; suferise atâtea decepţii că nu mai nutrea speranţe prea mari. Îşi duse mâna la frunte, scăldată în broboane de sudoare.

Se şterse cu batista ca să nu-i observe nimeni agitaţia.

Coborâră câteva trepte. O lumină artificială înlocuia pe cea a zilei şi Bill Gazon păşi în curând în odăile unde se practica viciul cel mai sinistru din omenire: voluptatea opiului, a acelei otrăvi dulci şi îmbătătoare, care, de cum i-ai căzut pradă, nu-ţi mai dă drumul până nu cobori din treaptă în treaptă şi te stingi de o moarte oribilă.

Pe divanuri şi perne de mătase, stăteau tolăniţi bărbaţi şi femei, cu feţele palide, supte, iar pe buze fluturându-le un zâmbet.

Şi aici… aici să-şi găsească el pe sora sa Thea? Nu, nu era cu putinţă! N-o putea crede.

Sufletu-i curat se răzvrătea împotriva acestei

ipoteze. Şi prefera să sufere o nouă decepţie.

— Uite-o! Femeia aceea!

Englezul luă de braţ pe Bill Gazon şi-i arătă mijlocul unei încăperi mari, unde o femeie albă, blondă, şedea pe un divan, jucându-se cu nişte pipe de pe o măsuţă, fără însă să fumeze. În acelaşi timp, ţinea ochii pe jumătate Închişi, privind ţintă la o lămpiţă indiană.

Bill Gazon tresări o clipă, apoi se îndreptă hotărât spre dânsa, uitându-i-se în obraz.

Nu, nu era sora sa Thea.

La apropierea lui Bill Gazon, ciudata femeie deschise ochii şi-l privi lung.

El rosti o scuză şi dete să se depărteze. Ea însă-l reţinu, rugându-l să şeadă.

Îi făcu pe plac, căci în ochii ei era ceva implorător. Ce avea să afle, ce suferinţă umană avea să-i se dezvăluie?

Nu era oare trist ca suferinţa să-şi găsească sălaş tocmai acolo unde pământul e mai frumos?

— Nu vrei să fumezi? întrebă femeia.

— Nu, mulţumesc.

— Te rog, mai stai! Am impresia că eşti mai bun decât ceilalţi de pe aici. Vorbeşti şi altă limbă afară de cea englezească? Ruseşte de pildă?

— Da, vorbesc puţin ruseşte şi sper să te pot înţelege.

— Să nu-ţi faci idei rele de mine fiindcă mă găseşti în locul acesta. Sunt din Petersburg, dar a trebuit să fugim după revoluţie. Frate-meu s-a dus în India şi a reuşit să-şi creeze o situaţie. Mai deunăzi mă chemă la dânsul, dar când venii, nu-l mai găsii. Dispăruse fără urmă. Se zice că şi-a atras duşmănia unui Indian bogat. Acum mă aflu aici, în casa asta, frecventată de tot Singapur-ul şi trag nădejde să aflu ceva despre frate-meu de la vreunul prins în vraja opiului. Dă-mi o mână de ajutor, te rog. Nu putem sta de vorbă fiindcă bate la ochi. Ia o lulea; vâr eu

înăuntru doar tutun.

Bill Gazon luă pipa ce-i se oferise şi se culcă pe un divan.

Apărură noi clienţi şi femeia care-i implorase ajutorul nu putu veni imediat la dânsul.

Se prefăcu deci că fumează, tot uitându-se mereu în juru-i.

Nu departe de el sta culcat un om pe care, după silueta şi părul său roşu, nu era greu să-l recunoşti că e Irlandez.

Nu fuma nici el. Ochii-i scăpărau ca la nebuni. Bill Gazon încercă să se orienteze către cine erau îndreptate privirile Irlandezului şi constată curând că nu slăbea din ochi pe femeia cea blondă. Ea se înapoia la Bill Gazon, căruia îi povesti tot ce ştia despre fratele său. Fu însă peste puţin iarăşi chemată.

Nu se depărtase bine că nebunul se repezi la el, tot vociferând cuvinte neînţelese şi înhăţându-l de beregată.

Bill îşi dete, de astădată, pe deplin seamă că are într-adevăr de-aface cu un nebun. Voi să-l scuture de pe el, dar agresorul i se încleştase zdravăn de gât.

Se încinse o luptă sinistră.

Bill Gazon simţea degetele nebunului afundându-i-se tot mai mult în gât. Îl lovi atunci cu pumnul în tâmplă.

Omul îi dete imediat drumul, se împletici şi căzu la pământ. Nu se ridică însă bine Bill Gazon, că nebunul, ca sub un resort irezistibil, se azvârli din nou asupra lui şi se porni din nou o încăierare înverşunată. Irlandezul era cu mult superior lui Bill, din punctul de vedere ai fortelor, şi acesta nu se putea apăra decât cu prezenţă de spirit şi îndemânare.

Nimeni nu observă lupta. Fumătorii din jurul lor erau în stare de beţie şi, afară de ei, nu era nimeni altul acolo.

Avizat la el însuşi, Bill Gazon era nevoit să

susţie duelul acesta pe care nu-l dorise şi de care-i era silă, fiindcă era nevoit să se bată cu un nebun.

Irlandezul tot da năvală ca o fiară asupra adversarului, muşcându-l şi încercând să-l apuce de beregată.

Nu-i rămăsese atunci tânărului alta decât să scoată pentru a doua oară din luptă pe nebun, ţintindu-i bărbia şi, cu un knock-out, să puie capăt luptei inegale.

Irlandezul însă nu-i da prilejul, iscusinţa şi tehnica de luptă a lui Bill lovindu-se de tenacitatea uimitoare a smintitului.

Deodată, cum evita un atac, Bill se poticni de o pernă şi căzu.

În aceeaşi clipă, adversarul se trânti peste el, înşfăcându-l de gât. Bill îşi dete imediat seamă de pericol şi cu o sforţare a tuturor puterilor sale, se desprinse şi fu iarăşi pe picioare. Dar Irlandezul îl înghesui tot aşa de repede.

Bill reuşi să-l apuce şi, ridâcându-l pe sus, îl zvârli de perete.

În acelaşi moment, se stinse lumina şi cei doi luptători rămaseră în întuneric. Doar o lămpiţă indiană, cu ulei, îşi pâlpâia flacăra-i spectrală.

Bill Gazon n-avu vreme să stea pe gânduri, căci Irandezul încercă să-l apuce pe la spate şi să-l trântească, atârnându-se ca o pisică de spatele lui. Bill se răsuci în jurul propiei sale axe spre a se scutura de nebun.

Nu reuşi însă şi atunci se aplecă repede, astfel că agresorul zbură peste el. Dar nici aceasta nu fu de folos, căci dementul ataca mereu.

Bill Gazon simţea forţele irosindu-i-se încetul cu încetul. Îl durea capul de loviturile agresorului său ţâcnit.

În cele din urmă, izbuti să-i aplice un upperkut sub bărbie şi să-l culce la pământ.

Respiră. Grea luptă fusese. Căută să iasă repede de acolo, dar pretutindeni se poticnea de cei pierduţi în extaz.

În sfârşit, îi se păru că a zărit o uşa şi se îndreptă cu băgare de seamă într-acolo. Deodată, rămase cu piciorul stâng suspendat de ceva şi se prăbuşi, cu capul înainte.

Se izbi cu fruntea de un scaun, i se păru că aude un strigăt de ajutor şi-şi pierdu cunoştinţa.

Când se trezi din leşin, era iarăşi lumina în cameră, iar lângă el sta pitit nebunul, cu lămpiţa în mână.

Se uită în juru-i şi se sperie până-n fundul măduvei. Întreaga încăpere era în flăcări. Nebunul trebue să-şi fi revenit mai repede decât Bill Gazon şi dezlănţuise cu lampa incendiul.

În tăcerea ce domnea, întreruptă doar de troznetul flăcărilor, Bill auzea desluşit muzica de la etaje. Acolo dansau oameni, fără să ştie că aici jos semeni de ai lor erau meniţi să piară în flăcări, dacă nu le-ar veni repede ajutor**.**

Se înfioră. Voi să se scoale, dar nebunul îl apăsa cu forţa la pământ şi iarăşi începu sinistra luptă.

De astădată nu mai încăpea să ţie seamă de starea mintală a adversarului, căci era vorba să-şi scape nu numai viaţa lui ci şi a atâtor oameni nevinovaţi.

Pocnea deci mereu şi cu disperare pe nebun, până-n cele din urmă forţele acestuia slăbiră. Îl legă la iuţeală cu un şnur şi-l târî spre un loc la care flăcările n-ajunseseră încă.

Visătorii însă erau încă în pericol. Transportă pe unul câte unul în locuri ferite, apoi alergă după ajutor.

Orchestra se opri la mijloc, la alarma dată de Bill Gazon. Fu înconjurat îndată de vizitatori şi copleşit de întrebări.

Relată cele întâmplate, cerând să fie salvaţi nenorociţii de jos. Domnii îl urmară imediat, iar femeile plecară înfricoşate.

Fu o muncă grea scoaterea din camerele incendiate a celor cuprinşi de beţia opiului. Bill Gazon alerga mereu într-acolo, luând seama ca să nu fie niciunul uitat.

Deşi vina cădea asupra nebunului, totuşi se simţea şi el oarecum complice, căci prin apariţia sa stârnise, ura dementului, fără să-şi explice de ce.

Toţi fură în sfârşit salvaţi, dar casa era pierdută, lipsind apă şi aparate de stingere. Vizitatorii stăteau de se uitau la foc, care prefăcea totul în cenuşă.

Deodată, Bill Gazon constată lipsa femeii

blonde. O căută printre vizitatori, dar n-o găsi. Unde era? Să fi pierit în flăcări?

Cu tot pericolul, voi să cerceteze încă odată încăperile, dar până să ajungă la clădire, ea se prăbuşi.

Prea târziu!

Un sentiment de amărăciune îl cuprinse.

Femeia îi era străină, şi, totuşi, se simţea legat de dânsa cu aceeaşi suferinţă şi acelaşi ţel: el căuta pe sora sa, iar ea pe fratele său.

Se rezemă, obosit, de trunchiul unui palmier care-şi legăna uşor coroana în boarea nopţii.

Deodată, răsări înainte-i, ca din pământ, nebunul. Cum de se putuse dezlega?

Nu era însă timp acum să stea să se gândească pentru ca dementul avea în mână piciorul unui scaun, pe care-l ridicase să dea. Bill Gazon se pregăti să se apere. Adică nu se va mai isprăvi lupta asta şi-l va dobori, în cele am urma, un ţâcnit

Dar iată că răsună o împuşcătură, irlandezul se apuca de piept şi se prăbuşi buştean. Bill Gazon alergă la el.

Glontele pătrunsese în inima nebunului, provocându-i o moarte instantanee.

Cine era necunoscutul ţintaş?

Bill Gazon întrebă pe câţiva domni care veniseră fuga şi care observaseră întreaga scenă, dar niciunul nu putu nici măcar indica direcţia din spre care se trăsese. Se ventilară doar presupuneri.

Nimeni nu văzuse pe ţintaş. Erau în faţa unei enigme. Totul se desfăşurase aşa de repede că orice încercare de a se găsi o explicaţie celor petrecute apărea ca o idee vagă ce nu se apropia cu niciun pas de adevăr.

Bill Gazon reflectă, emoţionat, la cele întâmplate. Îl înconjurau tot felul de mistere.

De ce atentase nebunul la viaţa lui şi cine era misteriosul ţintaş care-l salvase? Ce se făcuse femeia

cea blondă care-i ceruse ajutorul?

Primi cu mulţumiri invitaţia câtorva domni de a-l duce cu automobilul lor în oraş.

Îl lăsară în port, unde el se despărţi de dânşii, exprimându-le recunoştinţă, şi îndreptându-se spre iacht.

Mult timp însă nu i se lipi somnul de pleoape. Gândurile-i zburau mereu la femeia cea blondă. Ce se făcuse cu dânsa? Să fi pierit cu adevărat în flăcări?

A doua zi îşi văzu de afaceri, căutând să dea zor şi chiar că în cea mai mare parte îşi atinse scopul.

Capitolul 3
Preotul şerpilor

Bill Gazon străbatea, încântat, străzile din Singapur, mergând spre port.

Încheiase ultima afacere; putea de acum părăsi India, de care de astă dată nu se despărţea cu amintiri tocmai frumoase, dar era tânăr şi la vârsta sa uiţi repede tot răul.

Deodată, cineva îl trase de mânecă. Se întoarse şi… zări pe femeia cea blondă pe care o credea moartă.

Rămase un moment mut, dar apoi chiui:

— Trăeşti? Slavă Domnului!

— Da, domnule, şi am descoperit şi domiciliul fratelui meu. Dă-mi o mână de ajutor, căci nu cunosc aici pe nimeni căruia să mă adresez. Ajută fratelui meu, care e ţinut sechestrat într-un mod cu totul arbitrar.

— Îţi voi ajuta şi dumitale şi fratelui dumitale. Du-mă unde ştii!

Şi Bill Gazon era gata să plece cu femeia, când se răzgândi.

— O clipă! Să duc mai întâi pe bord cele ce am cumpărat, ca să scap de grija lor, şi, după aceea, sunt gata să te însoţesc.

Şi, pe când femeia rămase să aştepte în port, el se urcă pe bordul iachtului, unde încuie pietrele pe care tocmai le cumpărase.

Era pe deplin convins că se avântă într-o aventură cu care, de fapt, n-avea nici în clin, nici în mânecă. Voia însă să-i ajute tinerei femei să-şi libereze fratele, silindu-se să facă tot ce putea, indiferent de rezultat.

Se urcă pe covertă şi chemă pe căpitan.

— Trebuie să merg încă o dată în oraş. Te rog pe tine să fii atent! Toate pietrele sunt pe bord. Cum mă înapoiez, pornim.

Şi se grăbi să ajungă la locul din port unde lăsase femeia să-l aştepte. Ea îl întâmpină vădit veselă, ca şi cum s-ar fi îndoit că el ar reveni.

Îl duse din centru tocmai în cartierul Hinduşilor, dar nici acolo nu se opri, ci merse mai departe, până drumul se pierde, încetul cu încetul, în codru. Stete locului abia după o pribegie de un ceas, arătând lui Bill Gazon un templu pe jumătate dărăpănat, ascuns în desiş.

— Sir, uite templul şerpilor şi aici e bietul meu frate sechestrat.

Se furişară amândoi, cu băgare de seamă, pe după vechea clădire.

Nu se vedea ţipete de om prin apropiere şi Bill Gazon şi credea că poate păşi fără grijă în templu, când un Indian moşneag intră în curte. Cei doi se pitiră repede după un zid.

Indianul era, de fapt, numai piele şi os.

Părul, ce-i atârna vălvoi pe frunte, era alb ca zăpada, dar în ochii-i ardea un foc straniu: focul fanatismului, ce pâlpâia în întreaga-i fiinţă şi-i mistuia trupul; fanatismul unei religii ce neagă viaţa şi e atât de străină de noi, oameni de acţiune.

Dar dacă Bill Gazon nădăjduise că Indianul va pleca şi el ar putea intra nestingherit în templu, apoi se înşelase. Moşneagul şezu pe treapta cea mai de jos de la intrare, încălzindu-se la soare.

— Nu putem aştepta până va dispare preotul. Ce-ar fi de-am încerca să păşim în templu în mod paşnic?

Femeia fu de acord şi amândoi străbătură curtea.

Moşneagul nu se mişcă din loc, dar ochii îi scânteiară duşmănos.

La apropierea lor, el se postă la intrare, cu braţele încrucişate, spre a-i împiedica să pătrundă. Bill Gazon îi întinse câteva monezi Bătrânul însă nici că le atinse.

— Taică sfinte, îngăduie-ne să-ţi vedem sanctuarul!

— Aici nu este de văzut nimic ce ar putea fermeca ochii unui străin.

— Dar trebuie să-l văd. La o parte, moşule!

Şi înaintând, Bill Gazon dori să-l împingă în lături pe bătrân, dar până să prindă de veste, acesta-l îmbrânci cu atâta tărie că se prăvăli pe scară.

Fu însă repede iar pe picioare. Nu se aşteptase la acest atac. Sări furios sus pe trepte şi înşfăcă de umăr pe moşneag, care, cu toată vârsta-i, avea mai multă putere decât presupusese Bill Gazon.

Se încinse o luptă aprigă.

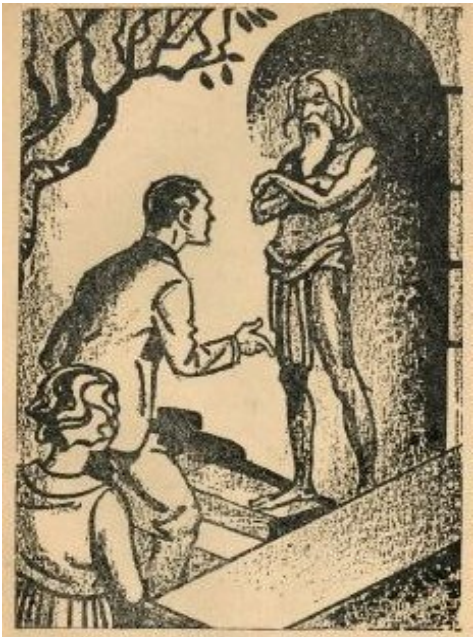

— Taică sfinte, ingăduie-ne să-ţi vedem sanctuarul (Vezi pagina 29)

La încercarea lui Bill de a trage pe bătrân de lângă uşă, căzură amândoi, rostogolindu-se pe trepte. Dar, pe când Gazon se străduia, fără mari dureri, să silească pe Indian să renunţe la luptă, îl văzu deodată scoţând din brâu un cuţit şi căutând să-l înjunghie.

Încercă să-l apuce de braţ şi a-i smulge cuţitul, când adversarul îi dete, deodată, drumul şi închise ochii.

Privi în sus, mirat; femeia sta ghemuită lângă el, cu o piatră în mână.

— L-ai lovit, miss?

— Da. Mă tem că nu mai suntem în siguranţă aici. Să ne grăbim să ajungem la frate-meu!

Bill Gazon se sculă şi îl legă pe moşneag cu propriu-i brâu, după care intră cu femeia în templu: o clădire veche, lăsată în paragină şi împresurată şi în interior de o curte, zidită ca o temniţă, în mijlocul căreia se afla o coloană de piatră, înaltă de doi metri şi jumătate.

Un tânăr şedea în vârful ei. Era palid şi cu obrajii scofâlciţi, iar ochii-i luceau ca de febră.

Femeia îl chemă. Era frate-său. El însă dete obosit din cap, ca şi cum ar fi pierdut orice speranţă de a mai strânge vreodată în braţe pe sora sa.

— Dumnezeule, se gândi Bill Gazon, de ce nu sare jos? Doar nu e aşa de înaltă coloana. Să fi slăbit el în aşa hal că nici nu încearcă măcar să-şi recapete singur libertatea? Sau e laş?

În curând însă avea să se dumirească pentru ce tânărul nu putea sări jos.

De jur împrejurul coloanei mişunau şerpi. De sărea jos, apoi cădea în mijlocul lor şi peste puţin avea să fie un om mort.

Câte chinuri n-o fi îndurat el până acum! Ca să nu cadă, slăbit de foame, i se dădea, după cum aflară mai târziu cei doi, nişte hrană sărăcăcioasă, cu ajutorul unei prăjini, iar noaptea se putea lega de locu-i de şedere.

Lui Bill Gazon îi fu ruşine că-l acuzase de laşitate. Tânărul nu se putea libera singur, fiindu-i răpită pentru aceasta orice posibilitate.

Era o cruzime autentic indiană. India e ţara contrastelor. În mijlocul naturii risipitoare, sălăşluiesc neîndurare şi fanatism.

— Ajută-l până nu e prea târziu!

Şi femeia luă de mână pe Bill Gazon într-un gest de implorare. Da, el voia să-l ajute, dar cum?

Ca să treacă prin ograda şerpilor, ar fi însemnat să se arunce în ghiarele morţii. Şi, totuşi, numai pe drumul acesta putea salva pe tânăr.

Şi, pe când femeia de lângă dânsul se tot tânguia, Bill Gazon chibzuia asupra vreunui mijloc de salvare. Sforţările îi fură încoronate de succes.

Găsi într-un colţ al templului nişte scânduri vechi, putrede, pe care le târî către ogradă şi turnă peste ele uleiul din lămpile care ardeau aici ca în orice templu. Apoi, le aprinse şi le aruncă în ogradă.

Şuierând şi pufăind, şerpii se repeziră la ele.

Cum se arseră însă, se retraseră îngroziţi Bill Gazon arunca mereu scânduri aprinse în ogradă, croind astfel un fel de trecere spre coloană, şi, până să-l poată reţine femeia, sări jos, alergând spre stâlp.

La fiecare pas săreau scântei din lemnul putred, gonind şerpii. Focul, care este de obicei duşmanul oamenilor, îi era de astă- dată de ajutor, oferindu-i singurul mijloc de salvare. Flăcările de sub picioarele sale îl apărau de atacurile siniştrilor paznici.

— Dă-ţi drumul! Te prind eu! îndemnă el pe tânăr, care-l ascultă pe dată.

Sub greutatea lui Bill Gazon căzu în genunchi, dar se ridică numaidecât, înapoindu-se cu el pe drumul pe care venise.

Dintr-o opintire, îl ridică pe parapet, după care se avântă şi el sus. În expediţia aceasta nu se alesese cu nicio leziune; atâta numai că i se pârliseră pantalonii.

Femeia se ocupă de frate-său care, după agitaţia prin care trecuse, îşi pierduse cunoştinţa. Bill Gazon zori de plecare, nesimţindu-se aici în siguranţă. Ridică pe tânăr pe umeri şi-l transportă afară.

Zărind în curte pe moşneag, care continua să zacă, îi slăbi legăturile, ca să se poată singur desface, de cum s-o trezi. Poate că făcea rău, dar mila pentru bătrân îl învinse.

Cum să-i mai strice bătrânul, din moment ce opera de salvare reuşise? Nu mai era niciun pericol.

Şi începu o pribegie obositoare de ceasuri întregi. Tânărul era aşa de slăbit că trebuia să se sprijine de sora sa şi de Bill Gazon.

Acesta fu vesel când ajunse, în sfârşit, la o circumscripţie poliţienească, unde îi putu pune la adăpost pe cei doi. Mai mult decât atâta nu le putea face. Îşi ţinuse cuvântul dat femeii blonde.

— Cum să-ţi mulţumesc, domnule Gazon? îl întrebă ea.

— Nu-i nevoie; nu mi-am făcut decât datoria de om. Dar ia spune-mi: cine a împuşcat în noaptea aceea pe Irlandezul nebun?

— Eu. Îţi ameninţa viaţa şi, de aceea, am făcut-o.

— Suntem dar chit. Cu bine!

Şi Bill Gazon se îndreptă spre port, fericit că a putut veni într-ajutorul cuiva şi aceasta satisfăcându-l îndeajuns.

— Căpitane, porunceşte să se ridice ancora. Plecăm chiar acum, dispuse el.

— All right!

Bill Gazon intră în cabina sa şi examină încă odată cele cumpărate. Erau toate. Şi fu mulţumit. Era însă şi obosit, aşa că ardea să se culce.

Se desbrăcă repede şi ridică plapuma de pe pat.

Sări însă înapoi, cu un ţipăt de spaimă. Un şarpe se înălţă din pat, pufăind furios că i s-a stricat tihna.

Din două salturi, Bill Gazon ajunse la perete şi trase jos o sabie din cele care atârnau acolo ca ornament. După aceea, se apropie iarăşi de pat, cu precauţie şi spintecă spinarea periculoasei vipere.

Şarpele se zbătu în convulsii şi apoi muri. Bill Gazon se îmbrăcă din nou la iuţeală şi scotoci prin toată cabina; nu mai găsi însă nicio lighioană care să-i turbure liniştea nocturnă.

Chemă pe căpitan şi-i arătă şarpele.

— Nu mi-ai putea spune cum a ajuns pe bord?

— Habar n-am. Am păzit toată ziua ca un copoi şi aş putea să jur că n-a venit pe bord niciun străin. De unde o fi provenind musafirul ăsta sinistru? Dacă te-ar fi muşcat, apoi ai fi mort acum şi eu m-aş fi încărcat de Doamne-ajută.

Bill Gazon îşi aprinse o ţigară şi zâmbi. Şarpele era oarecum chitanţa pentru vizita la templul şerpilor; de bună seamă că bătrânul Indian îşi va fi revenit foarte repede.

Era de sperat că nu s-o fi întâmplat nimic femeii blonde şi fratelui ei.

Nu adormise bine Bill Gazon, cotropit de oboseală, când simţi pe cineva aplecându- se asupra lui. Deschise ochii şi zări figura crispată de furie a moşneagului de la templul şerpilor.

Până să se poată ridica, şi fu legat. După aceea, doi Indieni îl scoaseră din cabină.

Pe coverta iachtului nu se vedea nicio santinelă,

— Aşa dar, un atac bine pregătit, se gândi Bill Gazon.

Fu târât pe podeţul şubred, spre uscat unde Indienii îşi iuţiră paşii. Bill Gazon constată în curând cu spaimă că drumul pe care apucase moşneagul cu complicii săi ducea la templul şerpilor.

Fu introdus în sanctuarul unde, cu câteva ore mai înainte, intrase cu forţa. Acum trebuia el să sufere soarta de care scăpase pe fratele femeii blonde.

Bătrânul preot cântă dintr-un flaut mic o melodie monotonă şi şerpii lăsară imediat liber un spaţiu spre coloana de piatră. Bill Gazon fu ridicat pe ea şi dezlegat.

Şerpii din ogradă mirosiră noua lor pradă şi se sileau să ajungă la ea.

Bill Gazon se hotărî să recurgă la unicul mijloc ce-i putea reda libertatea.

Dacă nu izbutea încercarea aceasta, era pierdut.

Împinse piciorul drept până la marginea coloanei, se ghemui ca o pisică şi, cu o unire a tuturor puterilor, sări în sus, ţintind să ajungi la îngrădirea de piatră a ogrăzii. Căzu greu pe ea…

Simţi că-i este frig. Se frecă la ochi şi privi în juru-i.Ei, asta-i.

Zăcea pe jos în cabina sa, lângă pat, şi de aceea-i era aşa de frig.

Aşa dar a doua vizită La templul şerpilor fusese doar un vis. Slavă Domnului!

Îşi ridică, obosit, capul. Ajutase celor doi să se regăsească. Dar el când se va înapoia în Japonia, izbuti-va să ridice vălul ce înfăşură în mister domiciliul surorii sale?
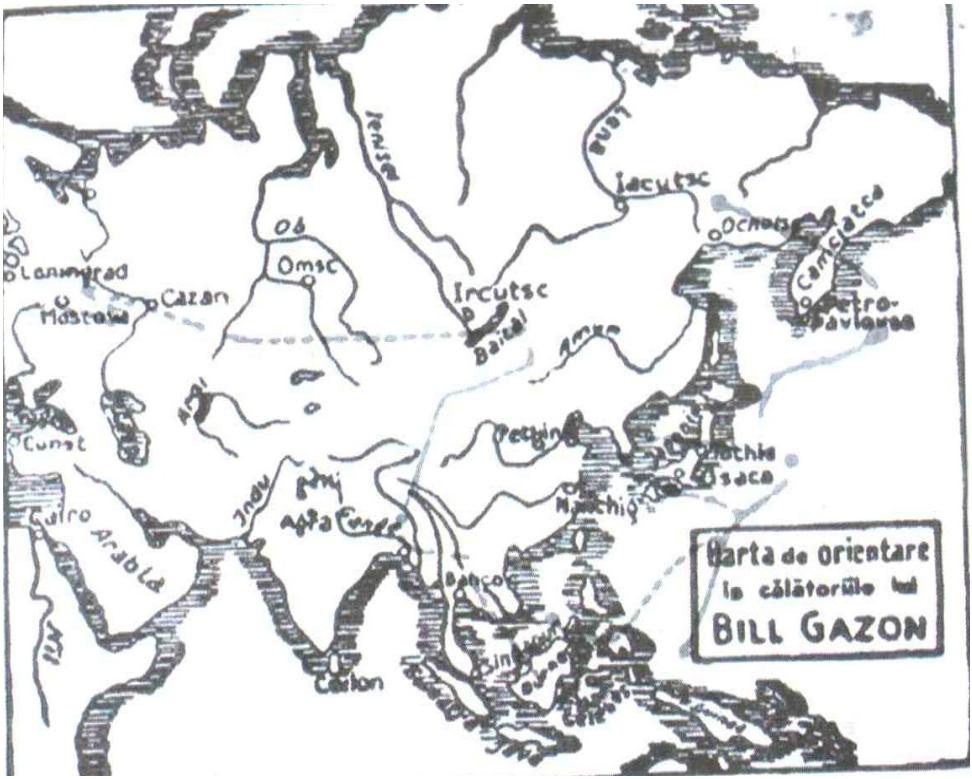
Nu trebuia însă să-şi piardă curajul, ci, să-şi urmărească tenace rolul!